

Exodul musulmanilor în libertatea lui Hristos

de Sobhi Malek

Dedic această carte

lui Jonathan și lui Joel,
doi mentori în arta de a încuraja un tată,

dar și

tuturor musulmanilor, din multe țări și de diverse profesii,
în calea cărora m-a pus Dumnezeu,
și care au ajuns să se bucure de libertatea în Hristos,
singurul Domn și Mântuitor.

MULȚUMIRI

Fără abilitățile ei editoriale, fără omenia ei impresionantă,
fără dragostea ei pentru Isus și sacrificiul ei pentru musulmani,

Această carte n-ar fi fost decât un set de prelegeri și prezentări formale!

Din acest motiv,
îi sunt foarte recunoscător lui

JERI

Soția mea, prietena mea și editorul meu!

PARTEA I

Omul, Cartea și Tradițiile

INTRODUCERE

Dorința mea este să vă ajut să deveniți o parte din ceea ce Dumnezeu face astăzi la scară mică și va face în curând într-un mod cum n-a mai făcut-o vreodată până acum – aducându-i pe musulmani în libertatea lui Hristos.

Astăzi, Islamul prezintă o provocare nu doar pentru occidentali, ci și pentru toți oamenii din lumea întreagă, inclusiv pentru musulmani! De fapt, mulți musulmani ar prefera să ofere lumii o imagine despre Islam destul de diferită de cea zugrăvită de ei și despre ei în ultimii ani.

Nemusulmanii văd în această religie și în acest mod de viață un mozaic viu și contrastant – din punct de vedere politic, social și economic. Islamul ocupă vaste regiuni geografice și are foarte mulți susținători. Numărul acestora variază în mare măsură, în funcție de cine anume îi numără! Dar n-ar fi departe de adevăr să spunem că aproximativ 1,3 miliarde de oameni consideră Islamul drept religia lor. Musulmanii pot fi găsiți nu numai în Orientul Mijlociu, unde s-a născut Islamul, ci și în aproape oricare mare oraș de pe orice continent al lumii.

Musulmanii îmi sunt foarte dragi. Scriind această carte, am urmărit două scopuri de bază. Mai întâi, doresc să-l ajut pe cititor să dobândească o înțelegere realistă asupra Islamului, dar și un interes în popoarele musulmane. În al doilea rând, doresc să contribuie la pregătirea martorilor creștini pentru ca ei să poată comunica, în mod sensibil și inteligent, cu musulmanii și, astfel, să-i câștige pentru Hristos și să planteze Biserica în mijlocul acestora.

Dorința de a le împărtăși musulmanilor Evanghelia nu înseamnă faptul că noi, creștinii, le suntem cumva superiori. Nicidecum! Noi nu credem că suntem mai buni decât musulmanii sau oricare alți oameni. Mai degrabă, credem că, la fel ca toți ceilalți, suntem ființe umane căzute. Totuși, harul lui Dumnezeu ne-a ridicat și ne-a eliberat ca să trăim pentru El. Acel har ne-a dat și o înțelegere biblică asupra adevărului și a mandatului divin de a aduce alte ființe umane căzute în Împărăția lui Dumnezeu.

Așa cum am afirmat mai devreme, musulmanii îmi sunt foarte dragi. Faptul că eu înțeleg adevărul biblic mă face să doresc ca și ei să intre în libertatea lui Hristos – aceasta este, de fapt, rugăciunea și chemarea mea.

CAPITOLUL 1

Muhammed

Scena: Mekka, Arabia Centrală. Data: 570 d.Hr. Evenimentul: se naște un băiețel!

Dacă în acele vremuri ar fi existat certificate de naștere, atunci s-ar fi întocmit unul ca cel de mai jos:

Prenumele copilului:	Muhammed
Sexul:	bărbătesc
Locul nașterii:	Mekka, Arabia Centrală
Tribul:	Quraysh
Numele de familie:	Beni Hashem
Bunicul:	Abdul Muttaleb
Tatăl:	Abdullah, decedat
Mama:	Amena, casnică

Nașterea lui Muhammed a constituit un moment foarte important, căci odată cu aceasta s-au produs evenimente care au dus la apariția unei noi religii universale – Islamul. *„Nu există alt Dumnezeu decât Allah, iar Muhammed este Trimisul lui Allah”*, declară musulmanul pios.

Nu există documente scrise despre istoria vieții lui Muhammed sau despre istoria Islamului care să fi fost consemnate înainte de anul 800 d.Hr. Așa că primele consemnări au fost așternute pe hârtie cam la 170 de ani după moartea lui Muhammed. Ca să ne facem o idee cât mai clară în această privință, să ne imaginăm că toate relatările istorice cu privire la cel de-al doilea război mondial (1939-1945) ar fi depins de sursele orale și că acestea ar fi trebuit să aștepte până în anul 2115 pentru a fi consemnate în scris.

COPILĂRIA ȘI TINEREȚEA

Copilăria lui Muhammed a fost marcată de tragedie și pierdere. Cu câteva luni înaintea nașterii sale, tatăl lui a murit. Pe când el avea doar șase ani, a murit și mama lui, iar băiatul a fost luat în grija și sub tutela bunicului său. La doi ani după moartea mamei sale, a murit și bunicul lui, așa că Abu-Talib, unul dintre unchii lui Muhammed, și-a asumat responsabilitatea de a-l crește.

Muhammed era un semit și făcea parte din Quraysh, unul din numeroasele triburi arabe din regiune. Unii arabi sunt descendenți ai lui Iocan (Genesa 10:26), fratele lui Peleg, din care descind evreii; alții sunt descendenți ai lui Ismael, fiul lui Avraam, iar alții sunt descendenți ai lui Avraam prin soția lui, Chetura. Tradiția spune că Muhammed era un bărbat voinic de înălțime medie cu

tenul măsliniu, ochi negri, o barbă deasă, niște palme și picioare vânjoase și o față rotundă.

Mekka, locul natal al lui Muhammed, aflat pe o rută comercială, devenise o cetate comercială importantă. Negustorii de acolo făceau comerț cu persanii, bizantinii și abisinienii (etiopienii). Mekka era și unul din cele mai mari centre religioase din regiune. Locuitorii săi se mândreau foarte mult cu Ka'aba, cel mai prestigios sanctuar arab din cetatea lor.

Muhammed a intrat de tânăr în slujba lui Kadisha, o văduvă înstărită. El a condus caravanele ei negustorești, călătorind în locuri din afara țării sale și vizitând Siria și Palestina de nenumărate ori. El a dobândit o reputație bună ca negustor cinstit – câștigând, astfel, admirația Kadishei. Această realizare personală a lui Muhammed a determinat-o, în cele din urmă, să se căsătorească cu el.

CĂSĂTORIA ȘI FAMILIA

După ce Muhammed s-a întors dintr-una din călătoriile sale, el și Kadisha s-au căsătorit. Ea avea pe-atunci patruzeci de ani și fusese deja căsătorită de două ori, în timp ce Muhammed avea douăzeci și cinci de ani și nu fusese căsătorit niciodată. Căsătoria s-a dovedit a fi una fericită. Averea Kadishei l-a ajutat pe Muhammed să se bucure de un prestigiu deosebit în rândul locuitorilor din Mekka. Cuplul a avut câțiva copii, dar numai patru fete au ajuns la vârsta adultă. Cât timp a trăit Kadisha, Muhammed nu s-a căsătorit cu alte femei. După moartea ei, însă, Muhammed și-a luat și alte neveste. Există informații contradictorii în ce privește numărul real al nevestelor sale. Unii spun că Muhammed a avut nouă neveste, alții spun că mai multe. Unele dintre aceste căsătorii au fost politice, în urma cărora s-a aliat cu anumite familii sau triburi.

Potrivit Coranului (Surat 33:37-38), Dumnezeu i-a îngăduit Profetului să se căsătorească cu nora sa, Zaynab, după ce fiul lui adoptiv, Zayd, s-a despărțit de ea. Când Muhammed s-a căsătorit cu Aysha, fiica celui mai bun prieten al său, Abu-Bakr, el avea cincizeci și trei de ani, iar ea aproape nouă ani. Ea a devenit nevasta lui preferată. În acele vremuri, nu era deloc ieșit din comun ca fiicele să fie promise pentru căsătorie la o vârstă fragedă și prezentate ca un dar sau ca un semn al unei alianțe. Potrivit Coranului, un bărbat n-ar trebui să aibă mai mult de patru neveste odată. Totuși, Muhammed a fost scutit de acea regulă, putând avea mai multe soții în același timp.

Nevestele lui Muhammed trebuiau să aibă fața acoperită cu un văl în prezența altor bărbați ca semn al modestiei, un obicei practicat, în același mod, de către evreii din vremea sa. Îți poți imagina desigur că gelozia și certurile au iscat discuții aprinse între soțiile sale, iar el a fost nevoit să le aplaneze. Aysha, cea mai tânără dintre soțiile lui, a afirmat: „Am fost geloasă pe femeile care s-au dăruit Apostolului lui Dumnezeu. Obişnuiam să spun: „O femeie care se dăruiește pe sine unui bărbat?” Dar apoi, Allah i-a dat lui Muhammed versetul: „Tu poți lăsa să aștepte pe cine voiești dintre ele și tu poți primi la tine pe cine

voiești” (Surat 33:51). Și atunci eu i-am spus: „Dumnezeul tău este mereu gata să-ți satisfacă orice dorință!”

VEDENIILE ȘI APARIȚIA UNEI NOI RELIGII

Mekkanii se închinau la idoli pe care-i păstrau în casele lor și în Ka’aba. Deoarece era un templu sacru foarte important, Ka’aba găzduia mulți idoli reprezentând zei, dintre care unul era Allah, „Dumnezeul”. Arabii pretindeau că Avraam însuși zidise Ka’aba. În fiecare an, triburile arabe din alte părți ale regiunii veneau în pelerinaj la Mekka pentru a mărșălui în jurul acestuia.

Arabii se temeau și de copaci, fântâni, vânturi și dealuri, crezând că acestea sunt locuri în care sălășluiesc duhuri bune și rele.

Muhammed ura religia idolatră a comunității sale. El era foarte deranjat de acest lucru și se refugia deseori într-o peșteră pentru a se izola de oameni și a medita în liniște. Într-una din aceste ocazii, el a avut prima sa experiență tulburătoare. Întregul corp a început să-i tremure. El s-a speriat și a intrat într-o transă. Apoi, i s-a părut că aude o voce care-i poruncește:

„Citește! În numele Domnului Tău care a creat, care l-a creat pe om din sânge închegat! Citește! Domnul tău este cel mai Nobil, este Cel care l-a învățat cu calemul, L-a învățat pe om ceea ce el nu a știut!” (Surat 96:1-5)

După acea experiență, Muhammed este cuprins de o stare de tristețe profundă și devine foarte tulburat. El se sfătuiește cu nevasta lui, Kadisha, cu vărul ei și cu alți prieteni, cerând ajutor din partea lor. Timp de aproape doi ani, el nu mai are nicio vedenie. Apoi, dintr-odată, în timp ce trecea printr-o depresie care-l făcuse chiar să se gândească la sinucidere, Muhammed a avut, se pare, o altă vedenie.

La început, Muhammed s-a gândit că era posedat de *djinni* (duhuri). Dealtfel, se credea că poezii și prezicătorii arabi sunt posedați de astfel de duhuri. Apoi, el a crezut că îl văzuse și-l auzise pe însuși Allah, Dumnezeu suprem. Totuși, alții l-au convins că îl văzuse, de fapt, pe Jibril (îngerul Gavril), trimis de Allah, pentru a-l vesti că el, Muhammed, fusese ales să fie profet. În timpul acestor vedenii, el a primit Coranul. Din acel moment, revelațiile s-au succedat una după alta, iar Muhammed le-a vestit oamenilor.

La trei ani după prima sa revelație, Muhammed avea doar câțiva convertiți – unii membri ai familiei sale, câțiva prieteni apropiați și robii lui. Mekkanii au considerat că învățăturile lui Muhammed erau o amenințare la adresa religiei lor. Ei spuneau că el avea vedenii și că auzea voci pentru că era posedat de duhuri rele. El proclama că există un singur Dumnezeu, pe când ei credeau în mai multe zeități. El pretindea că este un trimis al lui Allah; ei credeau că el este doar un ghicitor. El spuneau că Dumnezeu îi dădea revelații noi; ei insistau că el doar repeta niște idei și niște informații cunoscute de oamenii din secolele trecute.

Când Muhammed a încercat să lărgească scopul „evanghelizării” sale și să convingă și alți locuitori din Mekka de temeinicia declarațiilor sale, el s-a

confruntat cu o opoziție și mai înverșunată. Animositatea celor din Mekka față de el a crescut și mai mult după moartea mult-prețuitei sale soții, Kadisha, și a unchiului ei influent, Abu-Talib. Ei l-au insultat și l-au batjocorit, iar persecuția a devenit din ce în ce mai aprigă. În final, ei s-au gândit chiar să-l omoare.

Muhammed, aflat din nou într-o stare de depresie, a avut o altă experiență. Într-o noapte, el a pretins că a călătorit de la Mekka la Ierusalim, unde s-a întâlnit cu îngerii și profeții. Apoi, el a fost înălțat în cel de-al șaptelea cer, până la tronul divin și în prezența lui Dumnezeu. În această perioadă de depresie și persecuție, Muhammed a fugit din Mekka. Aceasta este numită *Hijra*, sau emigrarea.

EMIGRAREA ȘI CUCERIRILE

Hijra s-a petrecut în vara anului 622 d.Hr. Împreună cu șaiszeci de adepți, Profetul a fugit la Yatrib, la 450 de km nord de Mekka. Orașul a ajuns să fie cunoscut mai târziu ca Medina, „Cetatea”. Conducătorii evrei ai Yatribului i-au sfătuit atât pe evrei cât și pe arabii păgâni să-l primească pe Muhammed în cetatea lor.

Hijra a marcat Islamul ca fiind o religie identificabilă și a devenit începutul oficial al calendarului musulman. Începând cu anul *Hijrei*, musulmanii măsoară timpul folosind anii lunari și adăugând „A.H.” (Anno Hegirae, „în anul *Hijrei*”). Pentru Muhammed, fuga din Mekka a indicat sfârșitul celor aproape treisprezece ani de persecuție și maltratare din partea locuitorilor din Mekka. În Medina, el s-a bucurat de mai multă libertate pentru a-și răspândi noua religie. Acolo, el a devenit un conducător respectat și onorat, comandantul militar suprem și întemeietorul genial al Islamului. Cetatea a devenit cartierul său general până în momentul morții sale, la zece ani după *Hijra*.

În timpul primului an petrecut în Medina, Muhammed și-a organizat adepții și a plănuit tactici. El i-a îndemnat pe toți să se supună lui Dumnezeu ca fiind Singurul Dumnezeu și să creadă în profeții și îngerii Lui și în Ziua Judecării Sale. Această ascultare este numită Islam, care înseamnă „supunere” în limba arabă. Cel care se supune și-și predă viața în mâinile lui Dumnezeu, potrivit Islamului, este numit musulman.

Până în anul 627 d.Hr., Muhammed și discipolii lui au forțat două din cele trei triburi evreiești din Medina să părăsească cetatea, măcelărindu-l pe cel de-al treilea.¹

Adepții lui Muhammed și-au construit case în noua lor comunitate. Grădinile și fermele din jurul cetății Medina le oferea suficientă hrană. Curând, însă, din cauza puhoiului de imigranți hrana s-a împușinat. Așa că ei au decis să jefuiască caravanele cu alimente ale negustorilor din Mekka, răzbunându-se, în același timp, pentru persecuția la care fuseseră supuși. În timpul celui de-al doilea an al *Hijrei*, musulmanii au atacat o caravană din Mekka de aproape o mie de cămile. Musulmanii i-au învins pe cei din Mekka și au luat o mulțime de prăzi.

Din acel moment și până la moartea sa, Muhammed și urmașii săi au întreprins aproape șaptezeci și șase de campanii militare împotriva triburilor și

cetăților învecinate și mai îndepărtate și a caravanelor care treceau prin zonă. Unele dintre aceste lupte urmăreau convertirea oamenilor la Islam, în timp ce altele urmăreau obținerea de hrană și mărfuri pentru comunitatea musulmană din Medina. În replică, cei din Mekka, dar și alte triburi au organizat câteva campanii pentru a-i ucide pe Muhammed și adepții săi. Quraysh, propriul său trib, a jurat să desființeze religia lui. Dar în majoritatea luptelor, Muhammed și urmașii lui au ieșit biruitori împotriva dușmanilor lor, i-au măcelărit și au pus mâna pe proprietățile și pe bunurile lor.

Către sfârșitul vieții sale, Muhammed a putut cuceri cetatea Mekka. Triumfător, el a intrat în orașul său natal împreună cu armata sa. A mers până la Ka'aba și a distrus toți idoli și toate altarele păgâne, cruțând doar „Piatra neagră”.²

Muhammed a declarat Ka'aba ca cel mai sfânt altar al Islamului și l-a rezervat doar pentru închinarea la Allah. El a pus bazele hajj-ului, pelerinajul musulman la Ka'aba, pentru a înlocui vechiul pelerinaj arab în acele locuri.

Muhammed a mai trăit încă doi ani după cucerirea cetății Mekka. El a murit la vârsta de șaiszeci și doi de ani, la 8 iunie 632 d.Hr., și a fost înmormântat în Medina. Se spune că o evreică, pe nume Zaynab B. al-Harith, l-ar fi otrăvit. Muhammed Pickthall afirmă că:

„O evreică i-a pregătit Profetului niște carne otrăvită, din care el a apucat să guste doar o bucățică fără s-o înghită, după care și-a avertizat camarazii că mâncarea este otrăvită. Un musulman, care înghițise deja o bucățică, a murit imediat, iar Profetul însuși, din simpla gustare a cărnii, s-a îmbolnăvit grav și în cele din urmă a murit.”³

Astăzi, după ce pelerinii musulmani vizitează Ka'aba în Mekka, ei merg la Medina ca să-și aducă omagiile la mormântul lui Muhammed.

După moartea lui Muhammed, poziția sa de conducător a fost ocupată de un lung șir de califi. Califul este un cuvânt arab care înseamnă „loctiitor” sau „succesor”. Într-un sens mai larg, termenul se referă la oameni ca fiind agenții lui Dumnezeu pe pământ. Dar ca titlu acesta înseamnă succesorul lui Muhammed ca și conducător religios și politic al comunității musulmanilor. Mulți califi, inclusiv primii patru care au ajuns la putere, au avut parte de morți violente.

REFLECȚIE ȘI EVALUARE

Muhammed prezintă multe contraste. El a avut multe dintre calitățile unui mare lider și om de stat. El a apărat adesea cauza săracilor, a văduvelor și orfanilor. A promovat multe reforme sociale în viața arabilor. Una din cele mai importante realizări ale sale a fost aceea de a interzice obiceiul arab păgân al uciderii bebelușilor de sex feminin. Există totuși și o altă latură a vieții sale personale și a carierei sale publice.

Muhammed a fost adesea rachiunos și deosebit de crud. Istoria islamică include multe consemnări care relatează despre răzburarea lui față de dușmanii săi. Uneori familii întregi sau chiar triburi întregi au fost exterminate. Au fost

comise atrocități chiar și când au existat doar mici provocări. Muhammed a respins orice critică cu privire la acțiunile sale. De-a lungul istoriei, musulmanii au apărat faptele lui Muhammed, afirmând că acesta n-a greșit cu nimic pentru că El era Profetul.

După moartea lui Muhammed, a avut loc un fenomen important care a demonstrat faptul că mulți dintre convertiții lui nu erau pe deplin convinși de afirmațiile acestuia. Câteva triburi care fuseseră forțate să adopte Islamul în timpul vieții lui s-au reîntors la vechile religii. Dar printr-o serie de lupte cunoscute încă sub denumirea de „Războaiele reconvertirii”, acestea au fost forțate să rămână musulmane.

Ca multe alte ființe umane, Muhammed a păcătuit și a făcut greșeli. Câteva versete din Coran indică faptul că el a avut nevoie de iertare pentru anumite lucruri pe care le-a făcut. De exemplu, i s-a spus să ceară iertare de la Allah (Surat 40:55; 47:19; 48:1, 2). *Hadith*-ul îl citează pe Muhammed spunând: „Îl rog pe Dumnezeu să mă ierte și mă pocăiesc de peste șaptezeci de ori pe zi”.⁴

Muhammed nu numai că a avut nevoie de iertare, ci, din când în când a trebuit să fie și muștrat. Inspirându-se din Surat 80:1-11, tradiția musulmană spune că un cerșetor orb a venit la Muhammed cu o nevoie, dar Profetul l-a refuzat. Atunci Allah l-a muștrat.

De asemenea, Muhammed a avut de-a face cu duhurile rele (Surat 46:29). În plus, Coranul indică faptul că el era supus gândurilor și influențelor satanice și că, de aceea, el trebuia să caute refugiu în Allah pentru a scăpa de influența negativă a întunericului, de gelozie și de cei care practicau „artele secrete” (Surat 7:199, 200; 113:1-5 și 114:1-6). Când el a murit, se pare că un *djinn* sub forma unui câine a anunțat moartea lui Muhammed în Persia.⁵

Muhammed n-a înfăptuit niciodată o minune. Celor care i-au cerut să facă un semn miraculos pentru a dovedi că Allah îl trimisese, el le-a răspuns că n-a fost trimis să facă semne pentru că generațiile de mai înainte n-au crezut în ele și că darul său, Coranul, era minunea lui (Surat 17:59, 90-94; 29:50). Musulmanii consideră Coranul drept cea mai mare dintre minuni.

Lui Muhammed i s-a spus că era inutil să mijlocească pentru cei care nu credeau în Dumnezeu și în Profetul Lui:

„Roagă-te de iertare pentru ei sau nu te ruga de iertare pentru ei! Chiar de te vei ruga de iertare pentru ei de șaptezeci de ori, Allah tot nu-i va ierta! Și aceasta pentru că ei nu cred în Allah și în Trimisul Său, iar Allah nu-i călăuzește pe cei nelegiuți”. (Surat 9:80)

Se estimează că aproape 100 de milioane de oameni poartă numele de Muhammed sau una dintre variantele acestuia, ceea ce face ca numele respectiv să fie cel mai folosit în lume. Acesta este unul dintre modurile în care musulmanii perpetuează și immortalizează memoria profetului lor pe care-l consideră cea mai bună creație a lui Dumnezeu, ultimul dintre profeți și stăpânul oricărui rob.